

čitaocu

SLIKA IZ MOJE SOBE

gledaj
tvoj brat L'escargot pobeđuje
u tradicionalnoj trci u Entry-ju
sa tvojom glavom na stolu
se ništa ne dešava
ni tuge ni radosti
na tvom liou
domaće životinje
moglo bi se reći
divnog li uzorka
života i smrti
u jednom komadu
kako inače označiti
tvoje odupiranje
datom znaku
kasu
dahtanju
galopu
favoritu Redu Ramu
dvadeset četvoroj preponi
lovorovom vencu
mom naporu
da ti docrtam
vrat
noge
sapi
sve što ti treba
i da te pustim na stazu
o da li je moguće
izaći iz okvira
90 x 60 cm.
(dimenzije klasičnog rama)
ne računajući
na večne zablude
na istoriju i vreme
ti si dobro smišljeno delo
ti si konjska glava

ČITAOCU

ovo lice
koje stavljam pod vaš nos
slepljeno
između listova lanjige
nad kojom grejete ruke
šuma je
po kojoj skupljate
mrtve ptice kao grančice
nije vaša domovina
krdo konja
krdo vulkova
krdo antilopa
njime tunje kao vozovi
na relaciji selo-grad
prepuni
radmilka seljaka i studenata
ovo lice
moja je utroba
»prostrta kao rublje«
gledajte samo kako se njiše
sveža
ako dodam
dašak vetra
zračak sunca
dira li vas
ovo lice
sa tovarom i ljudima
sa ljudskim tovarom
brod je
sa tovarom ljudi
sa koga skaćete
u mit u bajku
sa koga skaćete na glavu
u nečitke vode
ovo lice
koje stavljam pod vaš nos
Irodov je sin
i Irodova svinja

šta je u meni

PESMA O LJUBAVI BEZ POREĐENJA

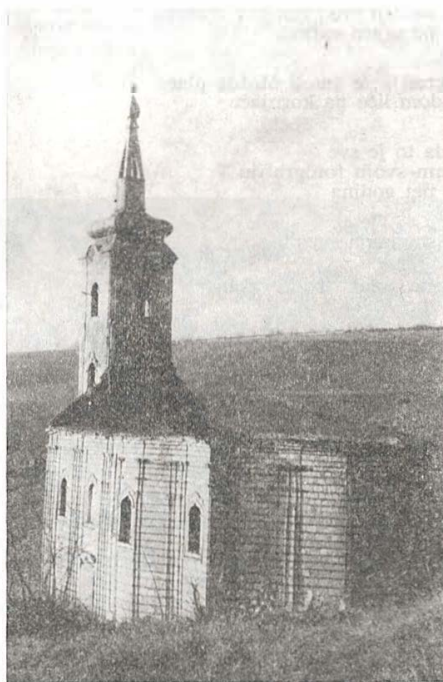
Da li je to tvoj pas ili moj
Kada se ljubimo
Sada
radim na tome da izmislim
mašinu
koja će umesto mene
biti bolesna
Ona će funkcionisati
na principu
umiranja
Ja ću naučiti
kako sebe da pretvorim
u pticu
Da li je to tvoj pas ili moj
Kada se ljubimo

ŠTA JE U MENI

U meni Raste Jedno veliko polje
Samo polje
I u polju prepelica
I u polju drvo

U polju Raste Nešto veliko
Nešto polako

U meni Raste Jedno ogromno polje
Samo polje
i ja

manastir šišatovac — crkva iz XVIII veka, razorena u drugom svetskom ratu

milisav krsmanović

posledice

Nije se moglo zaceliti
nići se moglo pobeći od tog

varnice nisu više mrtve
čim ostavljaju iza sebe drag

ne sme se zaboraviti
zinskno veče i belina

utkočeno nebo i stisnuto
između našeg zagnijaja

sneg je bio i pre nas
ali se i danas zove tako

ništa se ne može promeniti
ostani gde si i zapevuši

proleće je savilo ruke
i u njihovim noktima smo mi

Neko će te jednom probuditi
u mirnom danu posle kiše
sve će biti čisto i umiveno

šume će negovati horske pesme
stanovnici lišća i zemlje
sleteće na dlanove ostarele

veme će skinuti pokrivač
sa tvoje ogolele glave
biće sve jasno do beskraja

pred vidom dižaće se
divne slike i potoci
nećujno nastaće slavlje

prelistavaćeš tamne doline
nalaziti zaboravljene ljubavi
i opraštati im sve

iznad obrva biće jata
najbolji labudovi i mora
sunčane obale bez lupaća

graktaće sitan pesak
ko zlatne čestice sijaće
tvoje namučene prošle reči

potrajaće lepota vekovima
u nepreglednoj obali snova
niko neće moći biti u njima

usamljene pesme umuknuće
na vrhu staroga bora
što si ga u delinjstvu zasadio

Prepoloviće ti statuu
divni pejzaž i utrobu

lice će ti baciti
kao crvljivu košticu

uspavaće ti komšiluk
da niko ne čuje buđenje

bez prošlosti zaplivaćeš
po vodi koja ponire

znanci i znani ljudi
kopaće tvoje zaveslaje

imaćeš priliku dobru
na miru ćeš popiti čemer

sa svih strana dunuće
smireno vreme i radost

kao panajia biće sveto
sve što je stvaralo nevreme

posle tebe pobožno
sve će se oploditi

i ne veruj više u glad
reč ti je tovar pretežak

Od vazduha ti je načinjen lik
providne ruke i smišljen hod

neka senka uokvirena u paučinu
oortava tvoje neujednačene pokrete

videti te mogu samo tvoje oči
ispod tebe što su požurile

šunjaš se kroz zgužvan vazduh
ne primećuju te prolaznici

kao deo crne misli prolaziš
kroz latice vremenskih ruža

telo si ostavio u utrobi
i ničeg' se ne možeš uplašiti

svetlosna godina kad umre
uz njen odar ćeš sedeti

naslonjen na njen suvi obraz
postaćeš vidljiv i nepomičan

posmatrača više neće biti
nebo će se grohotom nasmejati

božanstva izmišljena pljusnuće
kao u agoniji il teškoj sreći

oživeće tvoje ruke prozirne
iz tebe izlaziće kolone nevidljive

u sagorelim knjigama pepeo će
miris pustiti u vidu vatre mermerne

vršac — okov jevanđelja iz 1772. godine